

ANGELI MAJA

Ja, ná, ky: ugató magyar rózsa

(a nyelv/v-ál/t/d/ozatos)

M/m-nek/magamnak

(ma unokám az M betűt „mő”-nek ejti, én első osztályosként és ma is „em”-nek)

bolyongok a polcok között. születésnapom lesz. hatvanhatodik, mit vegyek maszkban magamnak
puhul a testem, akár a hitem, néha azt hiszem, isten
be van kötve a szemed, talán szembekötősdit játszol velem?
nyelvemre fagyjon a káromkodás, mint a férfinak, aki a szupermarket előtt
kezét nyújtja, kinek
fognak szórni ott fenn az angyalok az ajándékokat?
dumm vagy, M, dünn már soha nem leszel,
ott a stühmer rózsa desszert,
láttál már irodalomból kinőtt rózsát?
kitchig lesz e prózaverske talán,
vagy olyan, ami mostanában az emberek szájából ömlik, az enyémből is,
ha épp szavakat hányok, mint kislányként cigány/romakereket
vagy diákjaim szünetben.
pandémiahiszi, pandémiavár,
kimondott megnemgondolt gondolat vár rád is, vigyázz

ne nyúljatok/érjete (fel) hozzám, mert nagyon tövises vagyok már, és betegek a szavaim, ma is épp szívvel-lélekkel-lelkesen-szívesen káromkodtam, mikor megjavítottam a mosogatógépet, amit karanténkor a szerelő tizenötezerért. csak hagyni kellett békén pár napig, míg az elrejtőzködő hab lecsillapodik, de én nem rejtem el a hibáim, menj arrébb, ha nem tetszik, vagyis ha nem akarsz okosodni, mint én, amikor beugrott; talán a gépeknek is kell a pihenés. tehát hozzám se szól/nyúljatok, épp írok, ilyenkor csípős arany vagyok, örüljete, hogy hallgatok az fb-n, mert a kordában tartott szavaim még véletlen kiszabadulnak, mint a kondában tartott állatok, és hasonlítani fog hozzátok.

na, M tisztaságmániája a fejé/ekben is takarítana.

tanárszindróma? örökölt tisztaságjárvány?

két hónapja, anya, nélkülem mentél el, hova? azóta vagyok tövises? tudod/látod? bennem vagy, lélekkalitkámba zártalak. magamon segítenék, ha mellőled kiszabadulnék, ahogy 66 éve méhedből én.

feszítgetem lélekrácsaim, melled a tejtől feszült, én mit adtam neked?

ne kérj rózsát sírodra tőlem, mert itt van még a sikoly bennem, amit adtál, amikor megszülettem, és amit kiadtam, amikor

kitépek most töviseket magamból, jó?

1. tövis:

rózsád nem tud az irodalommal közöszólni, pedig az irodalom is kész volt a pénzért mindig

2. tövis:

macskám karma/szája kitépve, ő is eltemetve, mert megharapott, és kórházba kerültél, így kaptál koronát

3. tövis:

inkább összeszurkálom magam ellened/tek vagy a férfiak irodalom ellen

Marihanna

ugassak is? agyam tiltakozik,

álhír, álpolitika, álmások,

hatalom, vauuuu!

itt a hárommagyarigazság ráadása:

= +1. Menj tesztet csináltatni te is, Irodalom! Engem ne fertőzz meg ---- a távolból se! Mennyi csókot kaptál (ára?) az évszázadok alatt? Te tőlem már pénzt se kapsz. Hiába minden, hogyha hánynék, ahogy 8 évesen, amikor beledobtam apám sírjába a rózsát. Jajjj, de giccses vagy, M, ha senki nem ad legalább tüskét neked? = kritikát? álmodj, M-em, legalább ugatók nélkül. Vauuuu.

Jujjj, még leírom, ma kapásból lehajoltam a földre, pedig betegre egyenesítette ki gerincem az élet. Szerencsére papírzsebkendő most is volt a kezemben, bár rózsánátha nincs, a poloska meg nem is olyan bűdös, mint

az élet(M vagy /-ünk, ünk...), és még csak a google, firefox, fb tud lehallgatni.

Kell reklámtövis neked is, M?

Ez szerintem nem jó vers, és a 3-4 tövissel se szúrsz meg kellőképp senkit, és nem vagy R/rózsa se, sőt, nem is vettél soha életedben, és ha férfi hozott, leírta magát tudatalattidban örökre. Odaesett a rózsája apád korporsója mellé.

Ne nézz, olvasó, mint Bálám számara... Én se.

Sóbálványomba semmilyen tövis nem hatol már, de a beleiteket félttem, abban soha ne legyen tüskényi lyuk se!

A barátnőmet nem a C-19 vitte el pár éve.

Jobb, ha befejezem az ugatást, a kutyám különben is nyüszít már.

Kimegyek veled. Sötét van, elmúlt 9 óra is. Az úttestet végtagfájdalmak emlékei keresztezik. Jó a kártékony gondolatokat kifűjni.

ÍGY LEGALÁBB füsttel szállnak a tervek.

A kutyád meg vizel, visszafordul számomra az időszámítás is.

Ez tesz boldoggá egy 3 fiúunokás nagyit.

Mmentsenek el!

Tudom, elmentenek örökre.

Az Irodalom, -lom. -lom meg azt, aki lefekszik neki bármikor, szétteszi a lábát, hajlong, aki bármiért neki és bárhonnán, még ha kilukadt lelki ismerete se marad. De majd kihalnak, mint sok állat és rovar. Hitték ezt

évszázadok óta sokan,
áh,
„hm” (Zalán),
hát, befejezzem, nem ad janakus(s) mariannus több leugatást,
mert tudja, a maszkos világnak, -nak, -nak sok embert némává kellene
tenni,
saját nyelvét/em is összeszurkálni, hogy vérezzen látványosan is,
bár a járvány alatt M kinaivosodott,
lelke képes fel/levenni a bántásmaszkot,

ezért végül kinyílok nektek még:
pálinkamaszk volt anyám utolsó szava.
persze csak képzelem, mert nem lehettem ott,
azóta nem iszom, de csípős vagyok, mint az erős pista
bezárva egy üvegbe.
vítükör mazochizmusomnak ez megfelel
jó lenne
végre befejezni
magam
-szurkálását, az ugatást.

És lőn!
Fel/megnövök, hisz M, mert már meg/ki/átdolgoztam végre véglegár-
vaságom.

66 éves lettem én
vicsorog e költemény
vicik
vacak
se nem eszik
se nem iszik
hallani is alig hall
de meghalni nem akar
vau

vau
majd felrobban stresszbombája
ne legyél a másolata
hinta
palinta
menjél messzebb
mentsd az eszed
szurka
piszka
ez az életnek
hess
hess